

Arrest

nr. 66 658 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Eshtori in Behsud, provincie Nangarhar. Uw vader was een Pashtun en uw moeder is Pashay. U bent een soennitisch moslim. U hebt geen zussen noch broers. In ‘dalwa’ of ‘djeddi’ 1387 (eind 2008-begin 2009) overleed uw vader aan een ziekte. U was toen 16 jaar oud. Uw vader werkte eerder als werfleider bij een aannemer. Na de dood van uw vader kreeg uw moeder ruzie met uw oom over geldzaken. Uw oom dreigde ermee uw moeder neer te schieten, maar enkele dorpelingen verhinderden dat. Een maand later werden u en uw moeder door uw oom geslagen. Ook stal hij juwelen van uw moeder. Daarop vluchtte u met uw moeder naar familie in Qalai Teq, in Dara-i-Nur. U volgde er koranles in de ‘madrassa’. U en twee andere jongens wiens vader overleden was, werden benaderd door de mulla en een maulawi. U kreeg

geld en steun aangeboden. De maulawi nam u de bergen in. In een grot kregen u en de andere jongens een film te zien over geweldplegingen jegens onschuldige burgers. Ook werden beelden getoond van onthoofdingen van enkele soldaten van het Afghaanse leger (ANA). Uit vrees voor de mannen die u meenamen, stemde u ermee in hen te helpen. U kreeg een wapentraining. Bij uw thuiskomst besloot uw moeder met u naar Kabul te gaan, uit vrees voor uw veiligheid. De lokale overheid was eveneens op de hoogte van het feit dat u door de Taliban was meegenomen en ze wilden u hier graag over ondervragen. U reisde met uw moeder naar Kabul, waarna zij naar Dara-i-Nur terugkeerde. In de maand 'mizan' of 'sambullah' 1388 (augustus-september 2009), tijdens het oogstseizoen, verliet u Afghanistan. U reisde van Jalalabad naar Kabul. Vandaar vertrok u per bus naar Nimruz. U wachtte vijf dagen in een huis alvorens per vrachtwagen en te voet naar Iran te gaan. Uw verdere reisroute is u onbekend. U vroeg hier asiel aan op 16 februari 2010. U heeft nog steeds telefonisch contact met F., de schoonzoon van uw oom S. M., in Kabul. Uw moeder verblijft heden nog in Kabul. Uw moeder adopteerde de jongen S. W. van ongeveer acht jaar oud om voor haar boodschappen te doen. Drie maanden na uw vertrek ontving uw oom S. H., broer van uw moeder, een brief van de Taliban waarin u werd opgeroepen zich bij hen aan te sluiten. Later stuurden de Taliban een tweede brief naar uw oom waarin werd bedreigd u iets aan te doen indien u zich niet aansloot bij hen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw 'taskara' en twee dreigbrieven van de Taliban neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend. In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag onvoldoende aannemelijk maakte.

U vreest te worden gerekruteerd door de Taliban nadat u eerder door hen werd meegenomen naar de bergen van Dara-i-Nur. Echter, de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op het CGVS waren dermate stereotiep en vaag dat zij als weinig doorleefd overkwamen. Hierdoor kan er weinig geloof gehecht worden aan het door u naar voor gebrachte asielrelaas. U beweerde met twee andere jongeren door de Taliban te zijn meegenomen en twee dagen te zijn vastgehouden opdat jullie zich bij de 'jihad' zouden aansluiten. U kon weinig details geven over de plek waar u werd vastgehouden door de Taliban. U hield het bij een vage omschrijving als dat u in tenten in de streek van Dara-i-Nur verbleef en in deze regio ook nomaden zouden verblijven (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd naar uw kennis over de Taliban die u meenamen, gaf u de algemene omschrijving dat de Taliban vechten tegen de Afghaanse regering om een eigen regering te vormen in het land. Nogmaals gevraagd iets te vertellen over de mannen door wie u twee dagen werd vastgehouden en die u - zoals u meende - kennis lieten maken met de wereld van de Taliban, gaf u het ontwijkende antwoord dat de Taliban overal hetzelfde zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Opnieuw is dit een weinig doorleefde uitleg. U kon geen namen opnoemen van Talibanstrijders of Talibanleiders die u daar ontmoette of wiens naam u daar hoorde vallen, noch kende u de naam van de religieuze leider, de maulawi, van wie u les kreeg en die u mee de bergen in nam. Dat u zo weinig wist te vertellen over de mannen voor wie u een grote angst voelde en met wie u gedurende twee dagen intens samenleefde, komt opnieuw ongerijmd over.

Ook over uw wapentraining kon u spontaan maar weinig vertellen. U wist enkel te zeggen dat u leerde omgaan met een 'kalashnikov' en bommen leerde ingraven. Op de vraag hoe u dit dan moest doen, gaf u opnieuw zeer stereotiepe antwoorden. Over uw wapen kon u enkel uitleggen dat men met één of meerdere kogels kan schieten en over het ingraven van bommen verklaarde u enkel dat ze u zeiden datzoiets moeilijk is in harde grond en dat er dan zand bovenop moet (zie gehoorverslag CGVS p. 17). De uitleg die u geeft is dusdanig algemeen dat dit zeker niet aantoonde dat u in een dergelijke situatie bent verzeild geraakt.

Niettegenstaande u twee dreigbrieven van de Taliban neerlegde ter staving van uw moeilijkheden in Afghanistan met de Taliban, bezitten deze brieven evenmin het vermogen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Immers, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, vermelden diverse bronnen het bestaan van netwerken die zich bezig houden met het smokkelen van mensen naar derde landen. Deze netwerken zijn gebaseerd in Afghanistan, de buurlanden Pakistan en Iran en in derde landen zoals Turkije (Istanbul) of het Verenigd Koninkrijk. Deze netwerken verschaffen tevens de voor succesvolle migratie vereiste diensten zoals het verstrekken van allerlei valse documenten.

Rekening houdend met het wijdverbreid voorkomende fenomeen van valse Afghaanse documenten en verwijzend naar uw ongeloofwaardige asielrelaas, kan er bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht aan de dreigbrieven die u neerlegde. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve gehoor. Daarenboven betreffen de twee door u voorgelegde stukken handgeschreven brieven, waarvan het zowiezo niet mogelijk is de herkomst na te gaan.

A fortiori, dat de Taliban u zes maanden en zelfs langer na uw vertrek uit het land, zoals kan afgeleid worden uit voornoemde brieven, nog steeds zouden zoeken om zich bij hen aan te sluiten en dat de Taliban zich aldus de moeite zouden getroosten om uw familie herhaaldelijk brieven te zenden, kan gezien uw eenvoudige profiel van nieuwe rekrut als weinig geloofwaardig worden genoemd. Immers daar de decennialange oorlogssituatie in Afghanistan ontelbare ontwrichte gezinnen veroorzaakte met tal van kwetsbare jongeren, zonder vader of zonder familie, kan geconcludeerd worden dat de Taliban al snel een andere jongere kunnen overtuigen om zich in te zetten voor hun strijd.

De vrees die u inroept ten aanzien van de Afghaanse overheid, kon u evenmin aannemelijk maken. Nergens uit uw asielrelaas kan afgeleid worden dat het feit dat de districtspolitie van Dara-i-Nur, zoals u verklaarde op het CGVS, u zou zoeken met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde zelf dat de overheid u wilde spreken over hoe en door wie u was meegenomen wat er eerder op wijst dat u als een mogelijke getuige in hun onderzoek word beschouwd dan wel dat men u zou beschouwen als een Talib (zie gehoorverslag CGVS, p.19).

Voorts kan evenzeer de door u beschreven reisweg van Dara-i-Nur tot België bezwaarlijk als doorleefd en geloofwaardig worden beschouwd. Uw reisweg over land van Afghanistan tot België beperkte u merkwaardig genoeg eerder tot de opsomming van enkele (stereotiepe) plaatsnamen dan dat u een uitgebreide beschrijving gaf van de weg die u hier bracht en de ervaringen die u hierbij had. Wat uw binnenlandse reisweg betreft, noemde u louter Jalalabad en enkele grote provincienamen zoals Kabul, Kandahar en Nimruz op. Dat u verder geen informatie kon geven over de tocht die u doorheen een zeer groot deel van uw geboorteland leidde is opnieuw zeer bevreemdend te noemen en bezit een ingestudeerd karakter. Het feit dat u in slaap was gevallen in de bus, zoals u beweerde, vormt een zwak excuus en is geen voldoende verschoningsgrond. Dat u met uitzondering van Iran, geen weet hebt van uw verdere reisweg tot België zoals u beweerde (zie gehoorverslag CGVS, p.14 en 15), maakt de door u opgegeven reisweg volstrekt ongeloofwaardig. Immers van iemand zoals u die een dergelijke tocht ondernam van Afghanistan tot België over land, kan verwacht worden dat deze tocht meer indrukken naliet dan deze dewelke u tijdens uw gehoor op het CGVS kenbaar maakte. Gelet op bovenstaande opmerkingen kan aldus worden vastgesteld dat u niet de ware toedracht van uw werkelijke reisweg tot hier kenbaar maakte op het CGVS.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De overige door u neergelegde documenten, met name uw 'taskara' en de 'taskara' van uw vader, zijn niet van die aard dat zij de appreciatie door het CGVS van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Deze documenten bevestigen louter de identiteit van u en uw vader, die op dit ogenblik niet ter discussie staan. Geenszins vormen deze documenten een bewijs van uw aangehaalde problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U zou weliswaar van de provincie Nangarhar afkomstig zijn maar blijkt dat u momenteel over een sociaal en familiaal netwerk kan beschikken in Kabul-stad. U verklaart immers dat uw moeder, uw nicht en haar echtgenoot heden in Kabul gevestigd zijn. U verklaarde dat uw moeder het goed stelt in Kabul. Daar u telefonisch contact onderhoudt met uw moeder en de echtgenoot van uw nicht in Kabul én u geen gewag maakte van eventuele problemen die uw familie zou kennen in Kabul, kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u zich eveneens in Kabul kan vestigen bij uw familie (zie gehoorverslag CGVS p.8, 9 en 10). Hoewel u verklaarde dat u door de lokale overheid van het district Dara-i-Nur (Nangarhar) zou zijn gezocht naar aanleiding van het feit dat u twee dagen bij de Taliban verbleef, kon u geen gegronde redenen aanhalen waarom in uw geval een verblijf in Kabul onmogelijk zou zijn. Zoals eerder werd uiteengezet, kan er in uw hoofd geen

gegronde vrees voor de Afghaanse overheid in zin van het Vluchtelingenverdrag worden waargenomen in uw asielaanvraag.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft een weergave van de toepasselijke artikelen uit de Belgische wetgeving in verband met de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire bescherming, meer bepaald de artikelen 48 tot en met 49 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In een tweede middel, dat als eerste zal worden besproken omdat het betrekking heeft op de toekenning van de vluchtelingenstatus, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij haalt de 'Guide des Procédures et Critères' aan van het UNHCR waarin zou gesteld worden dat de bewijslast die rust op de kandidaat-vluchteling niet te streng mag geïnterpreteerd worden. Het is niet eenvoudig om de nodige bewijzen van haar vervolgingsvrees voor te leggen. Zij vraagt dan ook rekening te houden met voormeld standpunt van het UNHCR. Bovendien heeft zij een begin van bewijs voorgelegd, met name twee brieven van de Taliban waarin zij verplicht werd om zich aan te sluiten. Zij trachtte dan ook de nodige bewijzen voor te leggen van haar vervolgingsproblemen met de Taliban. Het Commissariaat-generaal zegt niet dat deze documenten vals zijn. Het Commissariaat-generaal stelt enkel via een veralgemening dat er veel valse documenten circuleren. Ieder vervolgingsrelaas dient evenwel individueel onderzocht te worden zodat het Commissariaat-generaal niet via een veralgemening kan stellen dat geen rekening dient gehouden te worden met de voorgelegde brieven van de Taliban die als bewijs werden voorgelegd.

Bovendien mag het feit dat het Commissariaat-generaal twijfelt aan de ernst van het vervolgingsrelaas van de verzoekende partij geen reden zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2008. Dit arrest zou volgens haar het principe bevestigen dat het Commissariaat-generaal de asielaanvraag wel degelijk ten gronde dient te onderzoeken ook al zou er tot de ongeloofwaardigheid van het relaas besloten zijn. Twijfel mag het Commissariaat-generaal er inderdaad niet van ontslaan om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken. Aangezien de verzoekende partij brieven voorlegde van de Taliban kan de vrees op deze wijze wel degelijk op voldoende wijze vaststaan en moet de verzoekende partij alsnog als vluchteling worden erkend.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen

2.2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan het Commissariaat-generaal besliste dat het asielrelaas weinig geloofwaardig is, niet betwist. Deze motieven vinden steun in het gehoorverslag van 4 november 2010, dat zich in het administratief dossier bevindt en zijn pertinent en draagkrachtig, nu ze de kernelementen betreffen van het asielrelaas. De niet-betwiste vaststellingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing nopen de Raad ertoe het asielrelaas ongeloofwaardig te bevinden.

2.2.5. Wat betreft de twee dreigbrieven die de verzoekende partij voorlegde merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich toespitst op het motief van het Commissariaat-generaal dat “diverse bronnen het bestaan van netwerken die zich bezig houden met het smokkelen van mensen naar derde landen (vermelden). Deze netwerken zijn gebaseerd in Afghanistan, de buurlanden Pakistan en Iran en in derde landen zoals Turkije (Istanbul) of het Verenigd Koninkrijk. Deze netwerken verschaffen tevens de voor succesvolle migratie vereiste diensten zoals het verstrekken van allerlei valse documenten. Rekening houdend met het wijdverbreid voorkomende fenomeen van valse Afghaanse documenten en verwijzend naar uw ongeloofwaardige asielrelaas, kan er bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht aan de dreigbrieven die u neerlegde.” De bestreden beslissing bevat aangaande deze voorgelegde dreigbrieven echter nog een ander zeer belangrijk motief, dat de verzoekende partij niet betwist: “Daarenboven betreffen de twee door u voorgelegde stukken handgeschreven brieven, waarvan het zowiezo niet mogelijk is de herkomst na te gaan”. Terzake kan worden geoordeeld dat de verwerende partij terecht elke bewijskracht heeft onthouden aan de twee voorgelegde dreigbrieven. Ongeloofwaardige verklaringen kunnen immers niet worden rechtgezet door het voorleggen van documenten, zeker niet in de door de verwerende partij vermelde en door de stukken van het dossier geschetste context van het wijdverbreide fenomeen van valse Afghaanse documenten. In die optiek had de verwerende partij overigens niet de verplichting om aan te tonen dat de documenten vals waren. Ook om de hiervoor geschetste redenen kon hun bewijswaarde worden afgewezen.

2.2.6. Op grond van voorgaande overwegingen, meer bepaald de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij, beslist de Raad dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV waaruit zou blijken dat ook al zou tot de ongeloofwaardigheid zijn besloten, de asielaanvraag toch wordt onderzocht, dient eraan herinnerd dat dit arrest geen precedentswaarde heeft en dat verzoeker overigens niet aantoont dat zijn asioldossier identiek is aan het in dit besproken arrest. Het middel is niet gegrond.

2.3.1. In het eerste middel dat verzoeker aanvoert, werpt hij de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming), van de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat het Commissariaat-generaal overtuigd is dat zij geen subsidiare bescherming kan toegekend worden omdat zij zou beschikken over een vestigingsalternatief. Zij kan hiermee niet akkoord gaan. Het Commissariaat-generaal is volgens haar niet consequent in de bestreden beslissing, waar zij enerzijds stelt dat de verzoekende partij niet geloofwaardig is, en anderzijds dat zij wel geloofwaardig is met betrekking tot wat zij over haar moeder heeft verklaard en dus over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Het Commissariaat-generaal heeft in het verhoor talloze vragen gesteld over het district van de verzoekende partij om na te gaan of zij daadwerkelijk hiervan afkomstig is. Over haar moeder en Kabul werden daarentegen bijna geen vragen gesteld. De verzoekende partij antwoordde op stereotiepe wijze dat haar moeder thuis bleef. Kennisvragen over Kabul werden niet gesteld zodat het helemaal niet kan overtuigen dat zij in Kabul een vestigingsalternatief heeft. Daarentegen overtuigde de verzoekende partij wel afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar. Zij heeft hiermee zonder enige twijfel aangetoond dat zij recent afkomstig was uit deze provincie. Er is voor Afghanen die afkomstig zijn uit deze provincie geen enkele twijfel over het feit of er subsidiare bescherming moet toegekend worden. In de beleidsnota van september 2010, gevoegd bij het verzoekschrift, heeft het Commissariaat-generaal bevestigd dat aan Afghanen uit de provincie Nangarhar de subsidiare bescherming dient toegekend te worden aangezien de onveiligheid een reëel risico met zich meebrengt in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal moet ook rekening houden met het vervolgingsrelaas van de verzoekende partij waarin zij stelt dat zij met haar moeder niet meer in haar dorp in de provincie Nangarhar kon verblijven. Als zij geen vervolgingsproblemen had in haar provincie, waarom zouden zij en haar moeder dan naar Kabul vertrokken zijn? Als de verzoekende partij dus niet overtuigd dat zij omwille van

vervolgingsproblemen haar provincie verliet, dan kan zij ook niet overtuigen dat zij gevlucht was naar Kabul. Het één en het ander zijn onlosmakelijk verbonden. “De verwerende partij kan dus niet zomaar op selectieve wijze het één of het ander element uit verzoekers relaas aanvaarden, te meer beide elementen zijnde de vervolgingsredenen gekoppeld zijn aan de zogezegde vlucht uit Kabul.”

Bovendien, ongeacht de twijfel die er bestaat met betrekking tot de vervolgingsvrees, ontslaat dit het Commissariaat-generaal er niet van het recht op subsidiaire bescherming te onderzoeken op basis van de elementen die voor zeker kunnen worden gehouden. Aangezien de verzoekende partij volledig overtuigde recent afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dit voor zeker mag worden gehouden, dient haar wel degelijk de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven, onder punt 2.2.2. werd gesteld. *In casu* zal dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht, in het licht van de artikelen 48/4 en verder van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2.3.3.2. Wat betreft de aanwezigheid van familie van de verzoekende partij in Kabul betoogt de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift als volgt: “Bij zijn thuiskomst besloot verzoekers moeder om met hem naar Kabul te gaan uit vrees voor zijn veiligheid”, “In augustus – september 2009, tijdens het oogstseizoen, verliet de verzoeker Afghanistan. Hij reisde vanuit Kabul naar Nimruz”, en “De verzoeker heeft nog steeds contact met zijn familie. De verzoeker vernam dat zijn moeder in Kabul verblijft en een jongen Sardar Wali van ongeveer 8 jaar oud adopteerde om boodschappen voor haar te doen”.

Verder staat in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal, dat zich in het administratief dossier bevindt, het volgende te lezen: *“Heb je na jouw vertrek nog contacten gehad met familie, personen in het land van herkomst of elders? Kv: ik bel af en toe nr fam lid via hem krijg ik nieuws over moeder. Met wie bel je dan? Kv: die in Kabul woont”, “Kv: toen de problemen ontstonden in behsud vertrokken we nr Dara i nur daarna moeder kwam nr kabul en Farid heeft een huis gevonden vr mijn moeder en daar verblijft moeder. Ze is nu in Kabul? Ja”, en “Sinds wanneer woont zij dan in Kabul? Ik denk ong 4, 5 maanden”.*

Verzoeker kan dus niet ernstig voorhouden dat de verklaringen omtrent het verblijf van zijn moeder in Kabul, die hij zelf heeft afgelegd en die hij herhaalt in zijn verzoekschrift, thans niet in aanmerking zouden mogen worden genomen om zijn intern vestigingsalternatief, in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dat haar redenering alle logica mist omdat zijn beweerde vlucht naar Kabul niet anders dan onlosmakelijk kan verbonden zijn met de vervolgingsfeiten, moet de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat er andere redenen mogelijk zijn waarom verzoeker en zijn moeder naar Kabul zouden gaan, alwaar, volgens het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde document geen situatie aanwezig is die kan worden gelijkgesteld met een geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker zelf verklaarde dat zijn moeder en zijn nicht met haar echtgenoot zich in Kabul hadden gevestigd, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij daar verblijft. Nu deze conclusie resulteert uit de eigen verklaringen van verzoeker, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aangetoond, net zomin als een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

2.4. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS